

PART I

俺たちが初めてあった日のこ
とを覚えているかい？

(Do You Remember The Day We First Met...)

1

あの日、僕らがあの場所ですれ違っていた
(ในวันนั้น...พวกเราได้ผ่านมาพบกัน ณ ที่แห่งนั้น)

ฤดูใบไม้ร่วงปีที่สิบห้า... ณ ศาลเจ้าฟุชิมิอินาริ
เวลาไปที่ศาลเจ้าหรือที่วัด...ทุกคนจะอธิษฐานขอพรอะไรกันนะ
เมื่อมาถึงศาลเจ้าที่เขาวางกันว่าศักดิ์สิทธิ์มากๆ ขออะไรก็เป็นจริงแน่ๆ
คนอื่นเขาจะขออะไรกันนะ

จะมีคนที่ได้แต่ยื่นมือจ้องมองแผ่นไม้จิ้งจอกตรงหน้าโดยไม่รู้ว่าจะ
เขียนขอพรอะไรลงไปบนแผ่นไม้อย่างฉับหรือเปล่านะ...?

ขณะที่ทุกคนรอบข้างเดินมาถึง หยอหดเหี่ยวงอหัวร่อยเยนลงไปในกลุ่ม
จากนั้นก็หยิบแผ่นไม้มาเขียน เขียนเสร็จอย่างรวดเร็วแล้วก็จากไป เป็นอย่างนี้
ไม่รู้กี่รอบแล้ว แต่ฉันก็ยังยืนถือปากกาค้างอยู่ที่เดิม กับแผ่นไม้ที่โล่งว่างไม่มี
อะไรเลยนอกจากชื่อของตัวเอง...

ไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะต้องเขียนอะไรลงไปหรอกนะ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะ 'ขอ' อะไร
เท่านั้นเอง
แค่จริง!

นั่นไง... มาอีกคนแล้ว

ฉันเหลือบมองผู้ชายคนหนึ่งที่เพิ่งจะหยอดเหรียญห้าร้อยเยนลงไปในกล่องก่อนจะหยิบแผ่นไม้จิ้งจอกสีชาวมาวางลงบนโต๊ะข้างๆ ... แล้วก็ควักปากกาเมจิกสีดำมา จากนั้นจึงเริ่มต้นเขียนคำอธิษฐานลงไป...

เขียนอย่างเขมามัน...

เขียนอย่างยาวยืดจนแทบจะตกขอบ

ฉันทิ้งจนเผลอจ้องแบบลืมปิดปาก ขณะที่เขายังคงเขียนต่อไปยังชื่อนามสกุลและที่อยู่... เอ ชื่่ออะไรนะ...

中村... (นากา... มุระ...?)

"...มีอะไรไปล่าครับ?"

隼人 (ฮายาโตะ...?)

"คุณ?"

"ฮะ? เอ๊ะ? ค่ะ!? OoO!?"

ฉันตกใจจนสะดุ้งเอือกเมื่ออยู่ดีๆ ก็ได้ยินเขาทัก -O-;; แล้วเมื่อเงยหน้าขึ้นมาจากแผ่นไม้ (ของคนอื่น) ก็พบว่าหนุ่มเจ้าของคำอธิษฐานยาวเหยียดกำลังมองหน้าฉันด้วยสายตาเหมือนหวาดระแวงหน่อยๆ

"เห็นคุณจ้องมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว มีอะไรไปล่าครับ"

"เอ่อ... อ่า..." ฉันอ้าอึ้ง... ถึงกับลืมภาษาญี่ปุ่นไปกะทันหันเมื่อเห็นผู้ชายหนุ่มที่ถูกฉันถ้ามอง (คำอธิษฐาน) นั้นเป็นผู้ชายญี่ปุ่นที่หล่อเกินมาตรฐานชายเอเชียไปไกลหลายสิบลี้ ทั้งใบหน้าคมๆ ผิวไม่ขาวจัดกำลังดี เส้นผมสีดำยาวๆ ฟูๆ ฟุๆ เซอร์ๆ ดูแล้วอยากจะยื่นมือไปขยุ้มดูสักที...

และที่สำคัญยังมีนัยน์ตาเหยี่ยวพิฆาตเหยื่อเสียด้วย... ฉันกลืนน้ำลายอีกใหญ่เพื่อเรียกสติกลับมา -O-;; จากนั้นจึงตัดสินใจเปิดการ์ดไม้ตาย

"ฉัน... เพิ่งมาครั้งแรก เลยไม่รู้ว่าต้องเขียนอะไรบ้าง ขอโทษนะค่ะ"

นั่นไง ฉลาดมั้ยละ ใครจะไปบอกความจริงว่าแอบอ่านคำอธิษฐานของเขาอยู่กันล่ะ >O<

"อ้อ..." เขาทำหน้าเข้าใจก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าหวาดระแวงเป็นรอยยิ้ม... และมันก็เป็นรอยยิ้มที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่าปรากฏการณ์ธรรมชาติของโลกเสีย

อีก "ไม่อยากเลยครับ ก่อนอื่นก็เขียนคำอธิษฐานลงไปตอนนี้ แล้วก็ชื่อนามสกุล กับที่อยู่..."

รอยยิ้มสดใส อ่อนโยน ใจดี ทั้งหมดรวมกันอยู่บนใบหน้าทีหล่อใต
เด่นเด่นเหมือนพระเอกคาเมนไรเดอร์ แถมยังมีทั้งลักยิ้มและฟันเขี้ยวเก๋ๆ
อีกต่างหาก

ไม่อยากจะทำอะไรเลยว่าจะฉันจะสามารถเก็บดีเทลปลีกย่อยได้มากมาย
ขนาดนี้ทั้งที่เขาให้แค่ไม่กี่วันที่เท่านั้น -O-;;; #ผิด

"ฮะ นี่เขียนชื่อไว้แล้วนี่ครับ เออ... เมเปิ้ล?"

"ชื่อเล่นนะคะ"

"เขียนชื่อจริงลงไปด้วยสิครับ"

"ไม่เป็นไรหรอกคะ"

"ถ้าไม่เขียนชื่อจริงกับที่อยู่ เดี่ยวท่านเทพอินาริก็อวยพรให้ไม่ถูกหรอก"

"แต่ฉันมาจากต่างประเทศนะคะ พรของท่านเทพจะไปถึงหรือ"

"อยู่ที่ไหนก็ไปถึงทั้งนั้นแหละ"

ฉันหัวเราะกับคำยืนยันราวกับเป็นสัตว์เทพผู้รับใช้ท่านเทพอินาริของ
นากามูระ ฮายาโตะก่อนจะเขียนทั้งชื่อจริงและที่อยู่ประเทศไทยของตัวเอง
ลงไป ขณะที่หนุ่มหล่อข้างๆ ฉันทำตาปริบๆ พยายามจะอ่านชื่อและ
ที่อยู่ของฉันที่เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษอย่างฉงนสนเท่ห์

"มา...มาริ..."

"ลำบากก็อย่าอ่านเลย เรียกฉันว่าเมเปิ้ลก็ได้"

"เมเปิ้ล... เมปุรุ?"

"อ้อๆ เหมือนต้นเมเปิ้ลไง" ฉันพูดพร้อมกับชี้มือไปทางต้นเมเปิ้ลที่ใบเริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีเหลืองอมส้มตามฤดูกาลแล้ว หนุ่มแปลกหน้าที่หล่อจนแปลกตา
หันมองตามมือฉันไป จากนั้นจึงระบายยิ้มสดใสสะท้อนใจอีกครั้ง

"คาเอเดะ!"

ชื่อ? คาเอเดะ...? -O-?

ฉันขมวดคิ้วเพราะไม่เข้าใจ แล้วเขาก็หัวเราะก่อนจะชี้มือไปทางต้น
เมเปิ้ลที่ฉันชี้เมื่อกี้ "กัต้นเมเปิ้ลไง"

"อ้อ ภาษาญี่ปุ่นของต้นเมเปิ้ลคือคาเอเดะเหรอ"

"ใช่" เขาพยักหน้าก่อนจะก้มมองชื่อฉันอีกครั้ง "...คนไทย?"

"อ้อ เคยไปรีเปลา"

"ไม่อะ แต่อาหารไทยอร่อยนะ เผ็ดดี" นากามูระ ฮายาโตะยิ้มยั้งฟัน อีกรอบจากนั้นจึงพยักพืดให้ฉันเขียนต่อ "เขียนคำอธิษฐานสิ แล้วก็วาดรูป จิ้งจอกด้านหน้าแบบนี้"

เขาไหว้แผ่นไม้ของเขาที่วาดเป็นหมาจิ้งจอกสุดจริงจ้องลงการให้ฉันดู ก่อนจะยิ้มนึ่มเมื่อเห็นฉันถือปากกาค้างไม่ยอมขยับ

"เป็นอะไรไป? หรือว่าเขียนภาษาญี่ปุ่นไม่ได้? ภาษาอังกฤษหรือ ภาษาไทยก็ได้นะ"

"ภาษาอะไรก็ได้จิ้งเหรอ"

"ถูกต้อง >O< เพราะมันอยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่ภาษา"

"แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขียนภาษาญี่ปุ่นไม่ได้หรอก" ฉันพลิกด้านแผ่นไม้ กลับเป็นหน้าจิ้งจอกก่อนจะเริ่มวาดจิ้งจอกเวอร์ชันมุ้งมึงลงไป "เพราะฉันไม่รู้ จะอธิษฐานขออะไรต่างหาก"

"หืม? เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งก่อนจะยิ้ม "เธอไม่มีอะไรที่อยากได้เลยเหรอ"

"ก็ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น..."

"แล้ว..."

"แต่ไม่เห็นว่าขอแล้วจะได้เท่านั้นแหละ" ฉันตอบก่อนจะรีบพูดต่อ "แต่อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้จะลบหลู่ท่านเทพเจ้าของนาย แต่ฉันแค่โตมา พร้อมกับความเชื่อที่ว่าถ้าอยากได้อะไรก็จะต้องพยายามให้ได้ด้วยตัวเอง เท่านั้นแหละ"

"ไม่เป็นไรหรอก ก็เป็นเรื่องปกติ ยิ่งงะซะมันก็พิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ ใช่มั้ยล่ะ ไม่มีอะไรยืนยันได้สักหน่อยว่าพรที่ขอไปจะเป็นจริง"

"..."

"แต่บางทีมันก็มีผลทางจิตใจนะ"

"...?"

"ที่เธอพูดนะถูกแล้ว ถ้าอยากได้อะไรก็ต้องพยายามให้ได้ด้วยตัวเอง"

เขาวัวพร้อมกับยิ้ม...รอยยิ้มอ่อนโยนที่ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นใบเมเปิ้ลสีแดง
ที่หลุดจากต้นก่อนจะร่วงหล่นลงบนพื้นด้วยความเร็วสูงแล้วก็พุ่งขึ้นฟ้าอ้อมรอบ
ด้วยความเร็วไม่ต่างกัน "แต่ในเวลาที่เรากำลังอย่างเต็มที่สุดๆ จนไม่เห็นเหลืออะไร
ให้ทำได้แล้ว หรือเวลาที่เรารู้สึกมั่นใจว่ามันเป็นไปได้ การได้สวดอ้อนวอน
หรืออธิษฐานขอพรจากเทพเจ้ามันก็มีคุณค่าทางจิตใจนะ"

"..."

"ไม่เชื่อก็ลองขออะไรสักอย่างดูสิ"

อะไรสักอย่างเหอ...

"ให้เวลาสองนาที่ คิดแล้วก็เขียนลงไปซะ เดี่ยวฉันมา"

เขาพูดทิ้งท้ายไว้อย่างนั้นก่อนจะเดินหายไปอีกทาง ทิ้งให้ฉันยืนจ้อง
จิ้งจอกมั่งมั่งจากปลายปากกาของตัวเองอยู่ลำพัง...

ขอพรนั้นเหอ ช่างขัดต่อคำสอนจากปากพ่อกับแม่ของฉันเสียจริง
พ่อกับแม่ที่พูดให้ฟังตั้งแต่ฉันเริ่มรู้ภาษาว่าไม่ควรเอาความหวังไปฝากไว้กับ
พระเจ้าหรือเทพเจ้าที่ไหน แต่ให้ฟังตัวเองเข้าไว้ เพราะสุดท้ายก็มีแต่ตัวเอง
เท่านั้นที่จะทำให้ตัวเองสมหวังได้ ถ้าอยากรวยก็ต้องทำงาน อยากฉลาดก็ต้อง
เรียนหนังสือ อยากประสบความสำเร็จก็ต้องพยายาม อยากมีสุขภาพแข็งแรง
ก็ต้องรักษาสุขภาพ หรือถ้าอยากมีความสุขก็ต้องทำให้ตัวเองมีความสุข

ถ้าอย่างนั้นจะเหลืออะไรให้ขอล่ะ ฉันยังอยากได้อะไรอีกนะ มีอะไรที่
อยากได้แต่ไม่สามารถไขว่คว้ามาได้ด้วยตัวเองบ้าง...

"เฮ้อ! ยังไม่ได้เขียนอีกเหอ?" ฮายาโตะกลับมาอีกครั้งพร้อมกับมือที่
ตบลงบนพาด้านข้างบักจนแทบหลุด -O-;;;"ฮ่าๆ ไม่ต้องคิดเยอะขนาดนั้นก็ได้
แค่คิดว่าตอนนี้อะไรมากที่สุดก็พอ เช่น...ฮิม...ขอให้ได้กินอินาริซูชิที่
อร่อยที่สุดในเกียวโตด้วยนะคะ! อะไรอย่างนี้"

"เรื่องแบบนี้ก็ต้องมาขอพรด้วยเหอ -O-; เดินออกไปกินก็ได้แล้ว"

"งั้นขอให้พรุ่งนี้ฝนไม่ตก"

"ก็ไม่ตกอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ดูพยากรณ์สิ"

"เธอนี้เป็นเด็กไม่น่ารักเลย =_=" ฮายาโตะบ่นก่อนจะยื่นบางอย่างมา
ตรงหน้าฉันที่เผลอรับมาอย่างงๆ -O-;

"อะไรอะ O_O"

"เปิดคูสิ ^-^"

พอเขาพูดอย่างนั้นฉันก็เลยเปิดของกระดาดของเล็กของเขาออก...และ
สิ่งที่อยู่ในนั้นก็คือ...

"น่ารักจัง *O*"

"ใช้มั้ยล่ะ! ฉันก็มีอยู่หนึ่งอัน!" เขาพูดพร้อมกับหันกระเป่าไปที่สะพาย
อยู่ให้ดู และก็มีจิ้งจอกสีขาวตัวเล็กหนึ่งตัวห้อยอยู่จริงๆ "นี่เป็นเครื่องรางของ
พุทิมิอินารินะ พกติดตัวไว้จะทำให้มีความสุข!"

"...คือแค่พกติดตัวฉันก็มีความสุขเหรอ เป็นไปได้ไง"

"อย่างน้อยเมื่อก็มันก็ทำให้เธอยิ้มได้ไม่ใช่เหรอ ยิ้มกว้างมากด้วยนะ
>O<"

"...!"

"ไม่เชื่อก็ลองพกติดตัวไว้สิ" เขาขยิบตาให้ฉันก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือ
ขึ้นดูแล้วก็ทำตาเหลือก "อ้อา! ชิบแล้ว ป่านนี้แล้วหรอเนี่ย!? ฉันไปก่อนนะ
คาเอเดะ!"

"ฮะ...เดี๋ยว..."

"じゃ、またね! (แล้วเจอกัน!)"

จบคำนั้นเขาก็โบกมือให้ฉันแล้ววิ่งหายไปตามเส้นทางที่เรียงรายไป
ด้วยเสาแดงนับพันต้น ฉันมองตามเขาไปจนกระทั่งมองไม่เห็นเขาแล้ว จากนั้น
จึงจะสายตากลับมายังแผ่นไม้แผ่นเดิมที่ยังอยู่กับฉันไม่ไปไหน

อยู่ดีๆ ก็ไพล่มา...แล้วก็วิ่งหายไป เร็วอย่างกับเหยี่ยวตัวโต...

จริงสิ...ตัวคนจินชื่อของเขาก็แปลว่าเหยี่ยว* นี่นา

"またって、いつなの? (ที่ว่าแล้วเจอกันใหม่นะเมื่อไหร่กัน)"

ฉันพิมพ์กำกับเครื่องรางจิ้งจอกขาวในมือที่เขาให้มาก่อนจะแหงนหน้า
มองศาลเจ้าตรงหน้าที่เต็มไปด้วยแผ่นไม้ที่ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกมาเขียน
คำอธิษฐานเอาไว้...ในตอนนี้ก็ยังมีคนมาเขียนแล้วก็เอาไปแขวนอยู่เรื่อยๆ...

* 隼 แปลว่าเหยี่ยว

'แต่ในเวลาที่เรากำลังเต็มที่สุดๆ จนไม่เหลืออะไรให้ทำได้แล้ว หรือเวลาที่เรารู้สึกแสบใจว่ามันเป็นไปได้ การได้สวดอ้อนวอนหรืออธิษฐานขอพรจากเทพเจ้ามันก็มีคุณค่าทางจิตใจนะ'

คำพูดของฮายาโตะเมื่อก็แวบเข้ามาในหัวฉัน...ได้ยังไงก็ไม่รู้ แต่มันก็ทำให้ฉันนึกออกในที่สุดว่าจะอธิษฐานอะไรกับท่านเทพอินาริดี แล้วพอคิดได้ปูปากกาในมือก็ขยับทันที เขียนคำอธิษฐานที่ฉัน 'รู้สึกแสบใจว่าเป็นไปไม่ได้' ลงไป

เพราะว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว ตอนนั้นก็เลยอยากลองขอพรดูสักครั้งตามที่เขาบอก...

เขาที่ทำให้ความเชื่อตลอดสิบห้าปีของฉันสิ้นคลอนลงอย่างง่ายดายภายในเวลาแค่ไม่กี่นาที

...

...

...

「中村隼人とまた会えますようにお願いします」
(ขอให้ได้เจอกับนากามูระ ฮายาโตะอีกครั้งด้วยเถอะค่ะ!)

สามวันต่อมา... กลางดึกในมหานครโอซาก้า

"เงินทอนสามร้อยเย่สิบเยนคะ ขอขอบคุณที่มาใช้บริการ แล้วมาอีกนะคะ!

^^"

ฉันรับเงินทอนสามร้อยเย่สิบเยนมาจากเทนอินซัง (พนักงาน) ที่ร้านก่อนจะรับถุงที่หนักหน่วงเหมือนใส่บ้านเอาไว้ทั้งหลังขึ้นรถไฟกลับบ้านด้วย =_=_; ประมาทจริงๆ ที่คิดว่าจะสามารถซื้อและแบกของทั้งหมดกลับห้องในทีเดียวได้ T_T

แต่ในเมื่อซื้อมาแล้วก็ต้องแบกมันกลับไปให้ได้! จำได้ว่าทางกลับหอพักนะไม่ไกลจากสถานีรถไฟสักเท่าไร... ออกจากทางออกมาเลี้ยวซ้ายที่ศาลเจ้าเล็กๆ แล้วก็เลี้ยวซ้ายอีกที จากนั้นก็เลี้ยวขวา เดินตรงไปก็ถึงแล้ว!

>O<

ฉันหมายถึงมันนั่นมื่อว่าจะเดินคุ่มๆ รวดเดียวให้ถึงห้อง จากนั้นก็จะโยนของทุกอย่างทิ้งแล้วลงไปแช่น้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำใหญ่ๆ คิดตั้งนั้นจึงแตะบัตรอิโคคะ* ที่ทางออกสถานีโตโคคุโจแล้วเดินออกมาข้างนอก

...เพื่อจะพบกับทิวทัศน์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต... -O-;;

นี่มันอะไรกัน ทำไมเลยย้ายไปแล้วตกถนนอะ -O-;; มันควรจะมิศาลเจ้าอยู่ข้างหน้าสิ แล้วที่นั่นที่ไหนอะ หรือว่าพอดตกกลางคืนแล้วศาลเจ้าจะหายไป TOT ไม่นะ แบบนั้นมันหลอนเกินไปไม่ใช่หรอ ถ้างั้นแล้วมันหายไปไหนล่ะ?!

ฉันยืนแพนกอยู่หน้าสถานีรถไฟบนถนนที่ค่อนข้างมืดด้วยความรู้สึกเหมือนมีเงือเงี้ยวๆ ไหลไปตามไซด์หลังทั้งที่ตอนนี้หนาวมาก TOT และของที่หนักมากในมือก็ดูเหมือนจะหนักขึ้นกว่าเดิมเสียอีก รวากับบ้านที่แบกมาในถุงได้กลายเป็นคอนโดมิเนียมหุ่ยลึบชั้นไปยังงัยยังงั้น TTOTT

ยื่นแว้งอยู่สักพักก็ตัดสินใจว่าคนแถวนี้น่าจะช่วยฉันได้ และฉันก็มั่นใจในภาษาญี่ปุ่นของตัวเองด้วย เนื่องจากเรียนเป็นภาษาที่สาม (หรือสี่ หรือไม่มีก็ได้) จำไม่ได้ว่าเริ่มเรียนอันไหนก่อนกันระหว่างจีน ญี่ปุ่น สเปน -O-; มาตั้งแต่จำความได้

"ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าจะพักกรีนไปทางไหน..."

"^%\$&%#\$%@\$%!!"

"อะ...เอ่อ...ขอโทษนะคะ รบกวนพูดซ้ำๆ..."

"^%\$%^#@%^\$#%^%^!!!"

ฉันใช้เวลาทบทวนอยู่ประมาณสามวินาทีถึงจะสำนึกได้ว่าตาลุงนี้เมาก็เลยพูดจากภาษาคนเมา แถมยังเป็นคั่นไซเบง** ฉบับโอจีจั้งอีกต่างหาก -O-;; ถอยทัพด่วน แงๆ

หลังจากหอบของหนีมาอีกทางแล้วฉันก็ตัดสินใจยอมแพ้ เนื่องจาก

* บัตรเติมเงินของญี่ปุ่นในภูมิภาคคันไซ สามารถใช้โดยสารรถไฟและรถบัสดได้เกือบทั่วประเทศ รวมถึงสามารถใช้ซื้อสินค้าได้ด้วย คล้ายกับบัตรแรบบิทของประเทศไทย

** ภาษาถิ่นของภูมิภาคคันไซ

มองไปทางไหนก็มีแต่คนเมา เพิ่งนึกได้ว่าเมื่อกี้ตอนจับรถไฟเที่ยวสุดท้าย (ชื่อเพลินไปหน่อย U_U) กลับมา ในตู้โดยสารก็เต็มไปด้วยคนเมา แถมแถบนี้ ก็ยังมีชากายะ* ให้ไปต่ออีกเพียบ -O-; (ลุงเมื่อกี้ก็ล้มลุกหายเข้าไปในอิชากายะ เรียบร้อยแล้ว)

จึ้นก็เหลือทางเดียว...ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน! จึ้นทำทุกอย่างด้วยตัวเอง ตามที่พ่อกับแม่พร่ำสอนทั้งเช้ากลางวันเย็นตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมา! ดั่งนั้น...

"คุณครับ..."

ว่าแต่ไปทางไหนดีล่ะ...สถานีเดียวกันแท้ๆ แคว่อกทางออกผิดเบอร์ นี่ถึงกับหลุดมาอีกโลกหนึ่งเลยเหอเนี่ย =^=

"คุณๆ คุณครับ"

"คะ!?"

จึ้นหันไปเหยียงเมื่อนายไหนสักนายเรียกจึ้นไม่เลิก คนไม่หันก็แปลว่า ไม่อยากคุย เรียกอยู่นั้น =[]=^^

"ของท่าทางจะหนักนะครับ ให้ผมช่วยถือมัย"

"ไม่เป็นไรคะ" จึ้นโค้งให้เขาอย่างสุภาพก่อนจะเดินต่อ แต่เขาก็ยังไม่วายเดินตามมา

"ผมเห็นคุณเดินวนอยู่สักพักแล้ว หลงทางรีเปล่าครับ"

อื้...จะว่าไปหมอนี่ดูท่าทางพูดจาภาษาคนไม่เมาเหมือนกันนะ ถ้าถาม พิกัดหอพักจะรู้มัยนะ -O-

แต่ไม่เอาดีกว่า ดูท่าทางไม่น่าไว้ใจยังงี้ก็ไม่รู้ บอกบัดไปตีมัยนะ หรือตอบไปเป็นภาษาอื่นดีจะได้ไปๆ ชะ

จึ้นกำลังคิดหากลยุทธ์กำจัดคนแปลกหน้าอยู่ และในตอนนั้นเองที่เขา ยื่นมือมาคว่ำถุงไปจากมือจึ้น O_O!?!

"ทำอะไรคะ!?"

"เดี๋ยวผมพาไปส่งบ้านเองครับ บ้านอยู่ทางไหนครับ"

"ไม่เป็นไรคะ ขอถูงคืนด้วย..."

* บาร์แบบญี่ปุ่น

"โตโจบุๆ อีโคๆ"

เขาโบกไม้โบกมือเหมือนจะบอกว่าไม่เป็นไร จากนั้นจึงคว้าข้อมือฉัน แล้วเริ่มออกเดิน -O-; เดี่ยวก่อนสิ มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้มัย

"ปล่อย!!"

"แถวนี้อันตรายนะครีบ เดี่ยวผมเดินไปส่งตึกว่า"

แกนะสิอันตราย! =[]=^^^ รู้จักฉันน้อยไปซะแล้ว!

ฉันรวบรวมลมปราณเตรียมจะโบกเขาด้วยถุงของอีกถุงในมือ...จะยอมตัดใจทิ้งของที่หมอนี้แย่งไปถือแล้ว =[]=^ และตอนนั้นเองที่ใครคนหนึ่ง ตะโกนแหวกอากาศมา...

"เฮ้ย!!!"

หรือว่าจะเป็น...!?!

หัวใจฉันเต้นรัวขึ้นมาราวกับกลองไทโกะ...ขณะเหลือบตามองไปด้านหลังตามเสียงตะโกนของผู้ชายคนนั้น...

ไม่จริงน่า...หรือว่านี่จะเป็นการพบกันอีกครั้งที่ท่านเทพนิยายปริศาน มาให้ตามคำขอของฉัน...

ถ้าหากว่าหันไปแล้วเป็นเขา...ถ้าหากว่าเขาคือ...

"ยูตะ! มิวทำอะไรอยู่วะ!? ทุกคนรออยู่ที่ร้านแล้วนะโว้ย!"

...คือเพื่อนของหมอนี้ = _____ =

"จะพาเพื่อนคนนี้ไปส่งที่ห้องงะ -O-;"

"ไม่ต้องแล้วโว้ย! ไปได้แล้ว! ให้ตาย...เมมาแล้วเลอะเลือนทุกที!"

"ก็เห็นเขาเดินวนไปวนมา..."

สองหนุ่มเถียงกันโหวกเหวกโวยวายก่อนจะพากันหายเข้าไปในอิซากายะ ที่เปิดไฟสว่างจ้าและมีเสียงเฮฮาดังออกมาเป็นระลอกคลื่น...ทิ้งให้ฉันยืนวังเวง อยู่คนเดียวกลางทางที่มีดีหม่นดุจขนมปังไหม้เกรียม

บ้าชะมัดเลยนะเมเบิ้ล...เขาจะโผล่มาได้ไง นี่ฉันเชื่อคำพูดของนากามุระ ฮายาโตะมากไปหรือเปล่า ที่ว่าแค่เขียนขอพรลงไปบนแผ่นไม้แล้วพรที่ขอจะเป็นจริงนะ...

อีกอย่างทีนี่คือไอซาก้านะ...ฉันเจอเขาที่เกี่ยวข้องโต แล้วจะมาบังเอิญ

เจอกันอีกทีกลางดึกกลางคืนในโอซาก้ามันจะเป็นไปได้ยังไงกัน -3- ตื่นๆ
ได้แล้ว

ฉันถอนหายใจยาวเหยียดก่อนจะรวบรวมแรงใจด้วยกถุงของ (ที่ถูก
ทิ้งไว้บนพื้น =[]^) ขึ้นมา มองเห็นแสงไฟจากซูเปอร์หมอลำซิ่ง (เรียกยั้งจั้ง
เพราะเขาเปิดไฟสว่างสดใสเหมือนเวทีหมอลำทั้งคืน) อยู่ลิบๆ แล้ว จำได้ว่า
หอพักอยู่ใกล้ๆ กับซูเปอร์ฯ นั้น ถ้าเดินไปถึงตรงนั้นได้ก็น่าจะรอดแหละ -0-;

จะว่าไปทำไมฉันถึงต้องมาผจญวิบากกรรมขนาดนี้ด้วยนะ เมื่ออาทิตย์
ก่อนยังเป็นคุณหนูในคฤหาสน์อยู่แห่บๆ -3-

อ้อ... ตั้งแต่ตอนที่ฉันสมัครมาเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนภาษา
ระยะสั้น (มาก) ที่โอซาก้าเป็นเวลาสามอาทิตย์ละมั้ง -3-;;; จริงๆ ก็แค่เบื่อเลย
อยากเปลี่ยนบรรยากาศ แถมถ้ามานี้ก็ไม่ต้องไปเรียนพิเศษอื่นๆ มากมายที่
ปกติต้องเรียน (เชื่อเถอะว่าฉันเรียนเยอะมากจริงๆ T_T) ก็เลยตัดสินใจมา...
มาตกระกำลำบากอยู่ตรงนี้ U_U

โอ๊ย ทำไมมันหนักขนาดนี้ละ! ฉันไม่น่าหลวมตัวซื้อโปรโมชันแฮมพูครีม
ขนาดขวดใหญ่มาเลย -3- จะโยนทิ้งก็เสียดาย...ลากไปซะดีมัยนะ -0-; มีดๆ
อย่างจั้งคงไม่มีใครคิดว่าฉันลากศพคนไปทิ้งหอคอกไซ้มัย

ครี๊ด... ครี๊ด...

เสียงหลอนมาก ฮือๆ TOT

ครี๊ด...ครี๊ด... แควกก!!

กรี๊ดดด TTOTT

ฉันอยากจะร้องไห้หน้าตานอง เมื่อถุงพลาสติกขนาดยักษ์ในมือขาดัง
แควกจนทำให้ของข้างในทะลักออกมากองเต็มพื้นถนน TOT

แงงง เทแล้ว ไม่เอาแล้ว ทิ้งไว้นี้แหละ TOT ฮืออออออ ย้ากกกก!

ฉันทรุดตัวลงไปนั่งยองๆ กับของที่กระจายอยู่บนพื้นพลางนึกดำตัวเอง
ที่ตัดสินใจมาโครงการนี้ U_U ไม่ได้คิดด้วยนะว่าจะทำอะไรต่อไป เนื่องจาก
สมองกำลังช็อกจนไม่อยากจะคิดอะไรทั้งนั้น T_T

"...เฮ้อ...ให้ช่วยอะไรมั๊ยครับ"

อะไรมาอีกแล้วเหออ U_U ทำไมวันนี้คนเมาเยอะนักนะ ออย่ามาระราน

22

จะได้มั๊ย!

"คุณ...ไหวรีเปล่าครับ"

ไหว! ไปไกลๆ เลยนะ!

"คือว่า...ให้ผมช่วย..."

ฉันแยกเขี้ยวก่อนหันไปเตรียมจะแหวัดใส่เขาสักขาด...และตอนนั้นเอง
ที่...

"...!?"

"...!?!?!"

'คุระซุชิเดลิเวอรี่'

ตัวคันจิเรียงกันบนเสื้อของผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าทำให้รู้สึกตาวพร่าอย่าง
บอกไม่ถูก พร่าจนคิดว่าตัวเองอาจจะเบลออกไปแล้วก็ได้

เพราะว่า...

"อย่าเข้าใจผิดนะ ผมไม่ใช่คนไม่น่าไว้ใจนะ คือว่า...ผมกำลังจะไปส่ง
ซุชิ แล้ว..."

"...ฮายาโตะ"

"แล้วก็เห็นคุณนั่งอยู่..."

"..."

"...เมื่อไหร่ไงนะครับ -O-;"

"นากามูระ ฮายาโตะ!"

"ครับ!?"

"ໃช้ นายจริงๆ ด้วย"

"...?"

ฉันเงยหน้าขึ้นจากเงามืดแล้วสบตากับเขา...จากนั้นนัยน์ตาเหยี่ยว
สีน้ำตาลคมเข้มเป็นประกายที่เข้มข้นกว่าเดิมเมื่ออยู่ในที่มีด็กก็เบิกกว้างด้วย
ความตกใจ

"...คาเอเดะ?"

ไม่ว่าจะเป็นแค่เหตุบังเอิญ...หรือโชคชะตา...หรือพรของท่านเทพอินาริ
แต่นั้นก็คือการพบกันครั้งที่สองของเรา

และมันก็คือการพบกันที่ไม่น่าเป็นไปได้เสียด้วย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

